

chán, ježto by nikdy nekupovali méně cennou, pro ně pak skoro bezcennou jalovcovou šťávu v takovém množství, a že oklamání utrpěli tím škodu 200 Kč převyšující, jsou tu všechny náležitosti zločinu podvodu, zejména i lest a vyvolání omylu po rozumu §§ 197, 200, 201 d) tr. zák.

Pokud však stížnost týmž důvodem zmatečnosti napadá odsouzení obžalované pro přestupek §u 343 tr. zák., nelze jí upřítí oprávnění. Skutková podstata tohoto přestupku vyžaduje, aby provozováno bylo hojičství. Než podle rozsudečných zjištění nelze mluvit v tomto případě o nějakém léčení nemocných. Soud zjišťuje, že obžalovaná jednala v úmyslu, by prodávala méněcenné zboží, že si byla vědoma bezúčelnosti nabízených jí léčidel, pokud se týče, že jen předstírala, že jest znalou hojičství a že poškození jsou nemocní. Tím jest však také zjištěno, že obžalovaná léčení soukromých účastníků vůbec nezamýšlela. Jedná se tedy jen o prodej méněcenných prostředků léčebních v úmyslu podvodném, nikoli však o provozování hojičství ve smyslu §u 343 tr. zák.

Čís. 1306.

Vynucení konání, k němuž osoba, na níž se požaduje, jest povinna, není vydíráním.

Jen pokud úmysl a činnost pachatele neb účinky jeho činnosti převyšují násilí §em 83 tr. zák. předpokládané, lze na činnost pachatele vedle ustanovení §u 83 tr. zák. použítí současně trestního ustanovení, které ohledně tohoto přebytku přichází v úvahu.

(Roz. ze dne 18. října 1923, Kr I 998/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 15. května 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem vydírání dle §u 98 lit. a), b) tr. zák., zločinem rušení míru domovního dle §u 83 tr. zák. a přestupkem §u 411 tr. zák., pokud napadla výrok prvé stolice, jímž byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem vydírání dle §u 98 písm. a) b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku a sprostil stěžovatele z obžaloby pro zločin dle §u 98 lit. a), b) tr. zák., jehož se prý dopustili tím, že dne 24. března 1921 v N. řediteli továrny Adolfu N-ovi skutečné násilí učinili a mu bezprostředně ústně vyhrožovali ublížením na těle, by na něm vynutili vyplacení ošacovacího přídatku, při čemž vyhrůžka ta, hledíc k okolnostem, byla způsobilá vzbuditi v Adolfu N-ovi důvodnou obavu. Jinak zmateční stížnost obžalovaných zavrhl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

v d ů v o d e c h :

Vývody zmateční stížnosti odnášejí se — třebaže se konečný její návrh domáhá povšechně sprostění stěžovatelů z obžaloby — jak po skutkové tak i po věcné stránce výhradně k výroku, jímž obžalovaní byli uznáni vinnými zločiny rušení míru domovního a vydírání, a ke skutkovým zjištěním, na kterých se tento výrok zakládá.

Stížnosti nelze, ovšem jen pokud jde o zločin vydírání, upřítí důvodnosti, pokud napadá vývody, že stěžovatelé měli právní nárok na ošacovací přídavek, jehož vyplacení dle zjištění nalézacího soudu násilně vynucovali, názor nalézacího soudu, že nezáleží na tom, zda obžalovaní takový nárok měli, či zda ošacovací přídavek ručil za poskytnutou zápůjčku. Vynucení konání, k němuž osoba, na níž se činí nárok aneb osoba, která dlužníka zastupuje, jest povinna, není vydíráním. Konání, které se vynucuje, musí býti na osobě, již se činí násilí nebo vyhrožuje, požadováno bezprávně. Fysické nebo psychické násilí musí směřovati k újmě postižené osoby. Důsledkem právního názoru, s hlediska pojmu vydírání mylného, jímž se nalézací soud řídil, nebylo jím zjištěno, že stěžovatelé byli si vědomi bezprávnosti vynucovaného nároku, takže výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin vydírání, není zjištěnými skutečnostmi opodstatněn, spočívá na nesprávném použití zákona a je zmatečným dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. Než výrok ten je zmatečným i dle čís. 10 Šu 281 tr. ř. Fysické a psychické násilí, které vykonali stěžovatelé na řediteli Adolfu N-ovi a ostatních, v kanceláři přítomných zaměstnancích podniku ve zjištěném úmyslu, by ředitele N-a donutili k vyplacení ošacovacího přídavku, bylo dle výslovného nařízení Šu 98 tr. zák. pojmu zločinu vydírání, — jež bylo při nedostatku zvláštních okolností, v druhém odstavci Šu 100 tr. zák. vytčených, trestati dle prvního odstavce tohoto Šu těžkým žalářem od 6 měsíců do jednoho roku — podřaditi jen tehdy, nebylo-li násilí zločinem takovým, na nějž uložen je trest těžší. V tomto případě bylo však toto násilí součástí celého činnosti stěžovatelů, skládající se z vniknutí do cizího domu a z vykonání násilí na lidech domácích (za účelem provedení práva, na které si stěžovatelé činili nárok), tedy součástí skutkové podstaty rušení míru domovního, za které propadají stěžovatelé jako původci zločinu dle první věty Šu 84 tr. zák. trestní sazbě těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, jelikož byli všichni činnými v zájmu vlastním a za účelem vlastním, an se každý z nich domáhal přídavku ošacovacího i pro sebe. Jen pokud úmysl a činnost pachatele neb účinky jeho činnosti převyšují násilí, Šem 83 tr. zák. předpokládané, pokud je tu tedy na př. současně úmysl, v Šu 99 tr. zák. vyznačený — což nalézací soud nezjišťuje, — neb účinky v Šu 411 tr. zák. vytčené — které jsou prvou stolicí zjištěny — lze na činnost pachatele vedle ustanovení Šu 83 tr. zák. použítí současně trestního ustanovení, které ohledně tohoto přebytku přichází v úvahu. Jinak jest však násilí vyčerpáno podřaděním činu pod ustanovení Šu 83 tr. zák. Uznal-li nalézací soud stěžovatele vinnými také zločinem dle Šu 98 tr. zák., použil na skutek stěžovatelův zákona, který se při správném jeho výkladu k němu nevztahuje a přivodil zmatek dle čís. 10 Šu 281 tr. ř. I bylo pro doličené zmatky napadený rozsudek ve zmíněném výroku o vině a v důsledcích toho i ve výroku o trestech a souvisejících s ním výrocích zrušiti. Tím se stalo bezpředmětným, co stížnost vytýká jinak rozsudku po stránce skutkové a věcné ohledně zločinu vydírání.

Čís. 1307.

Byla-li prodávatelé zaslána kupitelem kupní cena předem, jest s hlediska Šu 183 tr. zák. lhostejno, jakým způsobem s ní příjemce naložil.

(Rozh. ze dne 18. října 1923, Kr I 1287/22.)